

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 136/2018-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. apríla 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mestická, Slovíková, s. r. o., Hviezdoslavova 6, Žilina, v mene ktorej koná advokátka JUDr. Zuzana Slovíková, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresnej prokuratúry Žilina č. k. 1 Pn 984/17/5511-17 z 30. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k.

1 Pn 984/17/5511-17 z 30. januára 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala 31. augusta 2017 trestné oznámenie, v ktorom namietala spáchanie viacerých trestných činov v súvislosti so vstupom spoločnosti [REDAKOVANÉ] do likvidácie. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, odboru kriminálnej polície ČVS: ORP-1229/3-VYS-ZA-2017 z 8. novembra 2017 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) bola podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku vec odmietnutá. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka osobne 16. novembra 2017 písomnú sťažnosť. Následne bolo sťažovateľke 8. februára 2018 doručené napadnuté uznesenie okresnej prokuratúry, ktorým okresná prokuratúra zamietla sťažnosť ako nedôvodnú.

3. Sťažovateľka vo svojej sťažnostnej argumentácii vyslovila nespokojnosť s napadnutým uznesením okresnej prokuratúry, pričom v podstate svojej sťažnosti uviedla:

„Okresná prokuratúra v Žiline úplne obišla skutkový stav, bez riadneho odôvodnenia schválila nesprávne zistene skutkového stavu vyšetrovateľom [REDAKOVANÉ] a jeho nesprávne právne posúdenie, pričom taktiež obišla takmer všetky moje námietky z trestného oznámenia z 31.08.2017, jeho doplnení a zo sťažnosti voči policajnému uzneseniu pod značkou ČVS: ORP-1299/3-VYS-ZA-2017 prevzaté dňa 13.11.2017.

... Predmetné uznesenie okresnej prokuratúry... je plné úmyselných nepravdivých skutkových a právnych tvrdení. Základom týchto lživých informácií je tvrdenie, že sa formou trestného omámenia domáham riešenia pracovnoprávneho sporu. Žiadneho riešenia pracovného sporu sa trestným omámením zo dňa 31.08.2017 nedomáham, ale oznamujem naplnenie skratových podstat trestných činov, ktorými som bola dokázateľne poškodená ako akcionár a ako zamestnanec spoločnosti... a likvidátora [REDAKOVANÉ] ako fyzickej osoby. V súvislosti s týmto zavádzajúcim tvrdením je ďalšou nosnou lžou predmetného uznesenia... tvrdenie, že môj pracovný pomer skončil dňom 31.10.2016. Znovu uvádzam, čo je uvádzané fakticky vo všetkých písomnostiach danej veci a nepopierateľne dokázané, že doposiaľ so mnou a zamestnávateľom... pracovný pomer rozviazaný nebol a tak som ani nemala právny dôvod sa súdne domáhať neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Moja

pracovná zmluva je písomná a podľa § 40 ods. 2 občianskeho zákonníka písomne uzavretá dohoda sa môže meniť alebo rušiť iba písomne.

Doposiaľ k písomnému rozviazaniu môjho pracovného pomeru teda nedošlo, takže môj pracovný pomer trvá. Prokurátorka okresnej prokuratúry v Žiline zavádzajúco odkazuje, že som bola členkou predstavenstva, čo však s danou vecou nemá nič spoločné, a takisto rovnako zavádzajúco tvrdí, že som vraj bola dňa 08.11.2016 upovedomená, že môj pracovný pomer skončil.

Orgány činné v trestnom konaní zavádzajúco a nelogicky dôvodí, že som bola členkou predstavenstva, ako keby to mala byť okolnosť, ktorá vylučuje trestnú zodpovednosť riaditeľa firmy..., predsedu predstavenstva... a následne likvidátora..., účtovníčky..., členov dozornej rady... a ďalších osôb, ktoré umožnili menovaným nezákonné prevody vo firme [REDAKOVANÉ]. Prevod týchto áut prebehol bez môjho vedomia, bez schválenia predstavenstvom a valným zhromaždením danej spoločnosti, čím jeho aktéri úmyselne naplnili skutkovú podstatu trestných činov poškodzovania veriteľa a nevyplnenia mzdy a odstupného. Preto boli orgány činné v trestnom konaní povinné chrániť moje práva a reparovať moje poškodené práva trestným stíhaním podozrivých.

Nepopierateľne som dokázala, že kriminálny prevod firemných áut za účtovnú a nie trhovú cenu ma poškodí ako zamestnanca, pretože aj z najnižších trhových cien takýchto ojazdených áut bolo možné uhradiť moju mzdu, odstupné, odchodné a nevyplatené stravné lístky od 01.01.2016.

... Zo strany likvidátora mi nebolo umožnené nazrieť do účtovnej agendy/účtovných dokladov firmy..., pričom rýchly úbytok financií v predmetnej firme nasvedčoval o ďalších možných nekalých transakciách, ktoré prebehli bez môjho vedomia, a aj toto dôvodné podozrenie a aj dokázaný kriminálny prevod firemných áut majú byť pre orgány činné v trestnom konaní zákonným dôvodom, aby sa účtovným dokumentom venovali bližšie, na čo majú právomoc.

... Predmetné uznesenie... ľživo tiež konštatuje, že som vzhľadom na moju prítomnosť na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti... mala úplnú vedomosť o majetkových pomeroch v spoločnosti [REDAKOVANÉ]. O kriminálnych prevodoch dvoch firemných áut som sa však dozvedela omnoho neskôr a bolo zákonnou povinnosťou likvidátora [REDAKOVANÉ], aby odstránil protiprávny stav.

Na mimoriadnom valnom zhromaždení spoločnosti... však tento likvidátor odmietol odpovedať na moje otázky a ja som za schválenie tejto účtovnej závierky nehlasovala.

Takisto prokurátorka okresnej prokuratúry v Žiline úmyselne a zavádzajúco protiprávne legalizuje konanie vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ], ktorý odmietol stretnutie so mnou a spísanie mojej výpovede do zápisnice (doslova mi povedal že na mňa nemá čas). Podľa platných právnych noriem sú orgány činné v trestnom konaní so mnou zápisnicu po prejavení mojej vôle spísať.

Načrtnutým postupom, vedome nesprávne zisteným skutkovým stavom a jeho vedome nesprávnym právnym posúdením porušila okresná prokuratúra v Žiline moje právo na osobnú bezpečnosť garantované článkom 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd... článok 46 ods. 1 Ústavy..., ktorý garantuje moje právo na inú právnu ochranu a článku 6 ods. 1 Dohovoru, ktorý garantuje toto právo tiež.“

4. Sťažovateľka v ďalšej časti svojej sťažnosti detailne opísala skutkový stav súvisiaci so vstupom obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], do likvidácie predajom dvoch firemných áut spoločnosti, ako aj s priebehom valného zhromaždenia spoločnosti, ktoré sa konalo 8. júna 2017, a zároveň vyslovila nespokojnosť s priebehom daného valného zhromaždenia, so skončením jej pracovného pomeru s danou obchodnou spoločnosťou (podľa názoru sťažovateľky k skončeniu pracovného pomeru nikdy nedošlo), so skutočnosťou, že nedostala od spoločnosti mzdu, odchodné, odstupné, stravné lístky, ako aj že jej nebola preplatená nevyčerpaná dovolenka. Následne detailne opísala svoje vykonané úkony vo vzťahu k likvidátorovi spoločnosti a členom predstavenstva spoločnosti a opätovne opísala svoje úkony súvisiace s podaním trestného oznámenia.

5. V závere svojej sťažnosti sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v jej veci rozhodol týmto nálezom:

«1. A preto žiadam o vydanie nálezu, v ktorom sa skonštatuje, že práva garantované článkom 46 ods. 1 ústavy porušené boli, a takisto že práva garantované článkom 5, článkom 6 ods. 1 a článkom 14 Dohovoru porušené boli.

2. Následne žiadam o skonštatovanie, že predmetné uznesenie okresnej prokuratúry v Žiline pod značkou 1 Pn 984/17/5511-17 z dôvodu nesprávneho postupu, nesprávneho zistenia skutkového stavu a jeho nesprávneho právneho posúdenie je nezákonné.

3. Ďalej žiadam, aby z dôvodu reparácie mojich práv poškodených trestnými činmi bolo prikázané okresnej prokuratúre v Žiline, aby konala na základe trestného oznámenia zo dňa 31.08.2017.

4. Takisto žiadam od okresnej prokuratúry v Žiline náhradu finančnej nemateriálnej ujmy, ktorú vzhľadom na závažnosť otázky zásadného právneho významu - situácie vyčíslujem nasledovne:

4.1. V priebehu dvoch rokov sa v predmetnej firme [REDAKOVANÉ] predali niektoré nehnuteľnosti pomerne vysokej hodnoty, : za budovu fámy [REDAKOVANÉ] firma získala 235.000,- EUR (predané dňa 19.05.2015). Súčet súm, za ktoré boli predané dva trojizbové podnikové byty je 78.000,- EUR (prvý predaný dňa 05.02.2014 za 53.000,- EUR + druhý byt predaný za 25 000,- EUR dňa 27.10.2014). Pred vstupom firmy [REDAKOVANÉ] s tromi zamestnancami do likvidácie však táto nemala už hotovosť ani na výplaty (od 01.01.2016 sme kvôli insolventosti nedostávali stravné lístky). V priebehu rokov (2014 -2016) predmetná firma [REDAKOVANÉ] však nevykonávala žiadnu činnosť a tak okrem réžie nemala žiadne iné náklady. Ako som sa dozvedela až v čase záverečného valného zhromaždenia, krátko pred vstupom firmy do likvidácie si dvaja členovia predstavenstva [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] tajne odkúpili dve firemné autá za účtovnú cenu, čím ma ako zamestnanca, ktorý takmer rak nedostával stravné lístky a už nedostával ani plat poškodili trestným činom nevyplatenia mzdy a odstupného, keďže za účtovnú, čiže takmer nulovú a nie trhovú cenu predali a v podstate spreneverili zdroje financovania aj stravných lístkov, aj mojej mzdy a aj doplnkov k likvidačnému zostatku akcionárov. Svojvoľným odmietaním dôvodného trestného stíhania dochádza k ťažko vyčísliteľným no obrovským materiálnym, ale aj morálnym škodám.

4.2. Ku dňu 28.09. 2017, kedy so mnou poverený príslušník PZ SR spísal zápisnicu o predbežnej škode, táto sa pohybovala vo výške 5.084,69 EUR. Touto sumou zároveň vyčíslujem zároveň nemajetkovú morálnu a psychickú ujmu spôsobenú okresnou prokuratúrou v Žiline.

5. Podľa § 53 zákona č. 38/1993 Z. z. v planom znení som vyčerpala všetky riadne opravné prostriedky. Keďže ide o právoplatné konečné rozhodnutie okresnej prokuratúry v Žiline a po neúspešnom podaní podania podľa zákona o prokuratúre sa v právnej praxi poukazuje práve na preklúziu práva, ktorá sa viaže na právoplatné rozhodnutia prokuratúry prvého stupňa, jediným účinným prostriedkom nápravy podľa platných noriem Slovenskej republiky vrátane čl. 13 Dohovoru je podanie ústavnej sťažnosti.

6. Dátumom podľa § 53 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. v platnom znení, kedy som prevzala predmetné uznesenie okresnej prokuratúry v Žiline pod značkou 1 Pn 984/17/5511-17 v riadnej trojdňovej lehote je 08. február 2018. Túto ústavnú sťažnosť podávam v zákonom prípustnej dvojmesačnej lehote.

7. Súhlasím s konaním o tejto ústavnej sťažnosti Ústavným súdom Slovenskej republiky bez mojej prítomnosti a bez prítomnosti môjho právneho zástupcu.

8. Sťažovateľ žiada náhradu trov konania, ktoré súvisia s podaním tejto sťažnosti a to náhradu za právne zastúpenie - odmenu advokátovi z hodnoty veci (z predmetu konania) v zmysle Ministerstva spravodlivosti SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. Hodnota požadovaného zadostučinenia predstavuje 5.084,69 EUR a odmena za jeden úkon predstavuje 180,93 €, režijný paušál 9,21 €, a za 2 úkony predstavuje odmena 456,34 € (prevzatie a príprava zastupovania a písomné podanie sťažnosti) + DPH.»

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovení § 20, § 50 a § 53 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porovnaj napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

10. Podstatou výhrad sťažovateľky je, že okresná prokuratúra (a vo veci konajúce okresné riaditeľstvo Policajného zboru) nevyhoveli trestnému oznámeniu a jej sťažnosti, teda orgány činné v trestnom konaní trestne nestíhali konkrétne osoby ako obvinené a nebola podaná obžaloba za opísané skutky.

11. Poukazujúc na už uvedené ústavný súd konštatuje, že v rámci svojej judikatúry už v minulosti opakovane uviedol, že právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby na

začatie alebo vedenie trestného konania voči označenej osobe, napr. na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porovnaj II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, II. ÚS 340/2014, IV. ÚS 423/09, z novšej judikatúry porovnaj napr. II. ÚS 620/2016).

12. Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu nie je ani právo fyzickej osoby alebo právnickej osoby, aby na základe napr. podaného trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porovnaj I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, právo na súdnu a inú právnu ochranu nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v trestnom konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľky.

13. Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená napr. na trestnom oznámení voči tretej osobe) nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní [porovnaj *Dziedzic v. Poľsko*, č. 50428/99, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 25. 11. 2003, bod 6; *Helmers v. Švédsko*, č. 11826/85, rozsudok ESLP z 29. 10. 1991, bod 29; *Kusmierek v. Poľsko*, č. 10675/02, rozsudok ESLP z 21. 9. 2004, bod 48].

14. Právo na vznesenie obvinenia alebo trestné stíhanie inej osoby, alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práv podľa čl. 5, čl. 6 ods. 1, resp. čl. 14 dohovoru, ktorých porušenie namieta, preto k porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresnej prokuratúry nemohlo dôjsť. Uvedené zakladá právomoc ústavného súdu odmietnuť sťažnosť z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15. Ústavný súd taktiež poukazuje aj na návrh rozhodnutia (petit), ktorý skoncipovala právna zástupkyňa sťažovateľky v záverečnej časti sťažnosti. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane vyslovil, že návrh rozhodnutia (petit) musí byť vymedzený presne,

určito a zrozumiteľne (v súlade s čl. 127 ods. 2 a 3 ústavy v spojení s § 50 ods. 1 a 3 zákona o ústavnom súde), teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu vo veci (m. m. II. ÚS 37/02, III. ÚS 17/03, III. ÚS 234/04). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že návrh na rozhodnutie uvedené požiadavky nespĺňa, môže takúto sťažnosť odmietnuť pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a to zvlášť vtedy, ak je sťažovateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom).

16. Poukazujúc na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľkou predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je vymedzený presne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre jeho rozhodnutie v uvedenej veci. Navyše, sťažovateľka v petite podanej sťažnosti od ústavného súdu žiada vydanie rozhodnutia o takých skutočnostiach, ktoré sú mimo rámca právomocí ústavného súdu, v dôsledku čoho je sťažovateľkou formulovaný petit podanej sťažnosti nevykonateľný. Tento nedostatok zakladá dôvod na odmietnutie sťažovateľkou podanej sťažnosti z dôvodu nesplnenia zákonom prepísaných náležitostí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

17. Vzhľadom na to ústavný súd konštatuje, že sťažnosť ako celok pôsobí zmätočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv (pri zastúpení kvalifikovanou právnou zástupkyňou) v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

18. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

19. Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05). Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

20. Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri súčasnej danosti dôvodu na jej odmietnutie pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí, a vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ďalšími nárokmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. apríla 2018